

A mai Margitsziget

A mesemondó leteszi a tollat, megsimogatja a homlokát, körülnéz { 159 }
a százesztendős falak között, ahol egy régi szerzetes buzgóságával
végezte ájtatosságát Szent Margit tiszteletére.

Az álmok, jelenségek, víziók szentmargitszigeti éjszakájának vége van; az augusztusi csillagok lehullottak már a Dunába, valamint a budai hegyek mögé; a nagy fák, amelyek az éjszakai széllel együtt szárnyra keltek, hogy lombos üstökösökként meglátogassák egymást a felső és alsó szigeten, helyükön állanak már; a romok közül eltűnnek a fehér fátyolos szellemalakok; a virágillattól bódult madárcák, Szent Margit drágalátos kis madárcái megmozdulnak a lombok között – Újpest felől kerékküllőit küldi előre a Nap, már ezüstösen porzik az út az aranyszekér előtt.

Visszatérünk az elmúlt századok gyűlöletes messziségéből a mindennapi jelenbe, még ha ez nem is történik minden megerősítés nélkül. Oly szép álmodozni, oly jó kegyesnek, tisztának, nemesnek, jóságosnak lenni az álmok ringatózó szigetén, hogy még a legboldogabb ébredés is fájdalmas, midőn visszatérünk a mesék őserdejéből – az egykori Margitszigetről a mai Margitszigetre.